

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Ak! hvor forandret!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 215. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011518671136/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Ak! hvor forandret!

(Original Fortælling.)

Da jeg er et nyttigt Drog, som blot taales, fordi jeg intet Ondt gjør (at sige directe; thi indirecte, ville fornuftige Folk dog paastaae, skal min poetiske Skvalder forvolde baade et og andet Skadeligt), og jeg formødelst mit flygtige Væsen aldrig har kunnet opnaae nogen ret fast Stilling (eengang gjorde jeg mig dog Haab om at blive Branddirectør, en anden Gang aspirerede jeg til et Klokkerembede, tredje Gang tænkte jeg at vorde Graver og Bedemand; men stedse forgjæves); da jeg altsaa nu heller intet vist Bestemt har at bestille, levnes mig god Tid til at see mig om i Verden, og denne benytter jeg saagodt jeg kan.

Besøget.

Aldrig saasomt var jeg kommen tilbage fra min Kjøbenhavnsrejse i Foraaret (see Nordlysets Junihefte 1828!), hvor jeg havde fornyet mit Ungdomsvenskab med den lykkelige Justitsraad S....., før jeg besluttede at opsøge en anden gammel Ven, der levede i stille Forborgen højt oppe i Jylland. Jeg havde været Vidne til huuslig Lyksalighed i Hovedstaden; jeg ilede nu at opsøge den i en landleg Afkrog. Jeg havde ikke set den nu velærværdige Pastor *Ruricolus* i nogle og tive Aar; men han, Justitsraad S..... og jeg havde fordum udgjort et skjønt Kløverblad. Alle tre vare vi fidele Brødre, lystige Fætttere, der nød vort Ungdomsliv paa enhver anstændig og tilladelig Maaade; men *Ruricolus* var den fineste af os, saavel i Paaklædning som i Væsen. Jeg kan just ikke sige, at han var nogen egentlig Modejunker (langt mindre Spradebasse); men han var dog seldse klædt paa nyeste Façon, og som min salig Moder sagde om ham: han seer altid ud som et pille. Æg. Han var virkelig en uopnaelig Mester i at binde sit Halsklæde og Knæbaandene paa sine sorte Silkebuxer, og dog herskede den fuldkomneste Symmetrie i alle hans Klædningsstykker. Naar vi en Sommersøndag spadserede ud i Frederiksberg Hauge, drog han de

St. St. Blicher

fleste Dameblikke til sig, taaget S..... ogsaa var en smuk Karl, og jeg halvsjette Tomme længere end nogen af dem.

Men for at være oprigtig maac jeg tilstaae: det var ikke ene Længsel efter en Ungdomsven, der drog mig; i den Egn, hvor han nu levede, havde jeg for 19 Aar siden oplevet min tyvende Kjerlighedshistorie; det var der, hvor jeg saae *Maren* den anden,* den dejlige, den englelige *Maren Lammestrup*, Perlen blandt de viniliske Piger. Det var der, hvor jeg tyvende Gang bortskjænkede mit ømme Hjerter, hvor jeg fik det tyvende Gang heelt og holdent tilbage. Tillad mig, skjønne Læserinde! at fortælle mit uskyldige Eventyr! –

Ruricolus og jeg gjorde en Sommerudflugt fra Stadens Volde, for at sprede nogle Lygglum over Vandelboernes Peninsul. (Vor Sørejse indtil Aalborg fortjener en særskilt Beskrivelse, der med Musernes Hjælp ej heller skal udeblive, naar jeg først ved Gjennemlæsningen af vore store Mønstere i dette Fag har perfectioneret mig lidt i Rejsestilen.) Vi to Kjøbenhavnere – jeg en indfødt, han en naturaliseret – gjorde Opsigt ved Vildmosen: vore bredskyggede Hatte, sorte Veste og lange Buxer tildrog sig fortjent Beundring. Kun Proprietæren Hr. *Mads Lammestrup* paa Tyreholm – en raac, udannet og plat Personage – tillod sig at scoptisere over vor Dragt. Det var førstegang man i Vensyssel saa lange gule Nankins Buxer med ditto Gamacher hvis Flipper naaede lige ud til Tærne: den Tølper sammenlignede os med pojfodede Handuer. Hans Datter *Maren*, den søde Due, udfandt en skjønnere Lighed, nemlig i vor forlibte Ømhed, og kjæle Kurren; ja jeg tilskrev – og det vist ikke uden god Grund – disse samme gule Gamacher en stor Deel af den Lykke, vi to Cavalierer gjorde hos hende og de øvrige Vinilerinder.

Mit Hjerter er af Svamp – nej! den Lignelse halter; thi vel fænger det hastigt, men forbrænder ikke; Svampen brænder kun eengang, mit Hjerter saa tidt det skal være. – Mit Hjerter er af Krud – dog det passer heller ikke; det tændes vel i et Øjeblik, men ganske blidt og stille, uden Røg og uden Knald. – Nu da: saa maac mit Hjerter være af Asbest – hm! det duer ligesaaalidet, for Asbesten brænder jo slet ikke. Velan! saa vil jeg uden Lignelse og uden nogensombelst Figur sige: at

* Maac endelig ikke forvexles med *Maren* den 1ste, Stadsmusikantens Datter. See Nordlyset for 1827, Febr. Heftet, Side 233.